

Arbejdsministeren (Lauge Dahlggaard): Indledningsvis skal jeg bemærke, at reglerne om, at der for modtagere af en invaliditetsydelse skal ske fradrag i arbejdsløshedsunderstøttelsen, ikke har været genstand for overvejelser i selve arbejdsministeriet, men er fastsat af arbejdsdirektoratet efter forhandling med arbejdsnævnet, således som det er foreskrevet i arbejdsløshedsloven.

Hvad angår selve problemet, bør jeg måske gøre et par bemærkninger for at placere det i en lidt bredere sammenhæng.

I den sociale lovgivning findes der en række ydelser, som mere eller mindre er bestemt som erstatning for tab af arbejdsindtægt; det gælder f. eks. for invalidepensionen og for den indtægtsbestemte folkepension, hvor forholdet er det, at man ikke, når man får sådan pension, kan få arbejdsløshedsunderstøttelse, medmindre der gives dispensation i de enkelte tilfælde. For andre sociale ydelser som f. eks. folkepensionens mindstebehold, ydelse af ATP og renterestatsning i henhold til ulykkesforsikringsloven, der ikke er tænkt som erstatning for fuldt tab af arbejdsindtægter, gælder, at disse ydelser kan modtages samtidig med arbejdsløshedsunderstøttelse, men sådan, at der gøres fradrag i understøttelsen efter særlige regler.

Til den sidste gruppe af sociale ydelser har arbejdsdirektoratet og arbejdsnævnet henregnet invaliditetsydelsen. Invaliditetsydelsen er en ydelse, som udbetales til personer, der lægeligt set er så alvorligt invaliderede, at de i og for sig opfylder betingelserne for at få invalidepension, men som på grund af en ofte usædvanlig arbejdsindsats afskæres fra invalidepension på grund af arbejdsindtægts størrelse. Begrundelsen for ydelsen er dobbeltbundet. Dels kan den anses som en ydelse, der supplerer en på grund af invaliditeten lavere arbejdsindtægt, dels som en ydelse, der medgår til dækning af merudgifter begrundet i invaliditeten, således som fru Hanne Reintoft var inde på det. Netop dette dobbelte formål med invaliditetsydelsen gør den vanskelig at rubricere i relation til arbejdsløshedsunderstøttelsen. Jeg vil derfor på foranledning af fru Hanne Reintofts spørgsmål tage skridt til, at problemet tages op til overvejelse i arbejdsministeriet

og eventuelt forhandles med socialministeriet, som lovgivningen om invaliditetsydelsen henhører under.

Hanne Reintoft: Jeg vil meget gerne sige tak for svaret, som jeg er glad for. Netop i disse tider, hvor der tit er arbejdsledighed meget længere, end vi ønsker det, tror jeg, det er et stort problem for de mennesker.

Jeg vil gerne understrege, at det jo er rigtigt, at invaliditetsydelsen skal dække de udgifter, disse mennesker har ved at have arbejde, men det er tit udgifter, der fortsætter også ind i ledighedsperioden, f. eks. har mange af dem været nødt til at anskaffe sig vogn for at komme til arbejdet, og invalideforsikringsretten har støttet dem med denne anskaffelse, og den afskaffer man jo ikke, fordi man er ledig i en periode, man selv håber bliver kort. Dertil kommer udgifter til bandager, slitage af bandager osv., ligesom det altid er dyrere at være syg end at være rask og i funktion.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlggaard): Jeg er enig i de bemærkninger, fru Hanne Reintoft gjorde her til slut. Jeg tror, at netop den dobbeltbundede begrundelse, der ligger bag ved invaliditetsydelsen, gør, at det er godt, at vi nu får set på problemet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om Danmarks erhvervsfond.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 16) findes i tidenden sp. 496, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 35).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Sygekassegrænsen m. v.).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 6) findes i tidenden sp. 228, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 53).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag:

Af *Hanne Reintoft, Kai Moltke, Kjær Rasmussen* og *Sigsgaard*:

Til § 1.

1) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer: „00. I § 49, stk. 1, udgår ordene „i tilfælde af sygdom eller fødsel“, og i stedet herfor indsættes: „i tilfælde af sygdom, ambulant behandling eller undersøgelse på hospitaler eller poliklinikker samt i tilfælde af fødsel“.

2) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer: „000. Efter § 51 indføjes som ny paragraf: „§ 51 A. Bestemmelserne i § 51 finder tilsvarende anvendelse i tilfælde, hvor lønarbejderen påføres løntab ved fravær fra arbejdet på grund af ambulant behandling eller undersøgelse på hospitaler eller poliklinikker.

Stk. 2. Socialministeren bemyndiges til at fastsætte regler for graduering af dagpengehjælpens størrelse med henblik på tilfælde, hvor løntabet er mindre end lønnen for en fuld dags arbejde. Socialministeren bemyndiges endvidere til at fastsætte regler for fremskaffelse af lægeerklæring ved behandlinger over længere perioder.“

3) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer: „0000. I § 52, stk. 1, indsættes efter ordet „dagpenge“ ordene: „i tilfælde af sygdom eller fødsel“.

Til § 2.

Underændringsforslag
til ændringsforslag nr. 3 i udvalgets
betænkning.

4) Til den ved ændringsforslaget foreslåede affattelse af § 2 føjes ordene: „§ 1, nr. 00, 000 og 0000 træder i kraft den 1. april 1968.“

Bemærkninger.

Ved ambulant behandling, undersøgelse eller efterbehandling på vore hospitaler og poliklinikker er ventetiden ofte særdeles lang, ligesom konsultationstiden ofte ligger i den normale arbejdstid. Mange lønmodtagere mister herved en hel eller halv dag-løn i modsætning til de befolkningsgrupper, der får løn under sygdom. Denne ulempe for lønarbejderen forværres ofte af, at en sådan ambulant behandling tit foregår i tilslutning til en sygdomsperiode, der i forvejen har belastet den pågældendes økonomi hårdt, fordi vi endnu ikke har skaffet alle fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under sygdom.

Forslagsstillerne finder, at tiden er inde til at løse dette problem. Man er bekendt med, at spørgsmålet hidtil er blevet kædet sammen med almindelige overvejelser med hensyn til nedsættelse eller bortfald af karensdage. Efter forslagsstillerne opfattelse bør dette synspunkt ikke forsinke løsningen.

Det vil ved anvendelsen af almindelige fortolkningsprincipper fremgå af bestemmelsen i §§ 52, stk. 2, og 49, stk. 1, at de foreslåede ydelser vil falde uden for karenstidsbestemmelserne, idet der må sluttes modsætningsvis fra det i førstnævnte bestemmelse anvendte udtryk „sygdomstilfælde“.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Bundvad: Socialministeren har stillet ændringsforslag om som kompensation for momsstigningen at forhøje dagpengene med 1 kr. om dagen, dog kun til personer, hvis sygdomsperiode er på over 3 uger. Vi mener, at denne begrænsning er socialt uheldig. Også personer med kortere syg-